

**Linda Boström
Knausgård**
**BENVINGUTS
A AMÈRICA**

Traducció **Carolina Moreno Tena**

Editorial
LES HORES

BENVINGUTS A AMÈRICA

Linda Boström Knausgård
BENVINGUTS A AMÈRICA

Traducció de Carolina Moreno Tena

Editorial **LES HORES**

Títol original en suec: *Välkommen till Amerika*
Autora: Linda Boström Knausgård

Aquesta traducció ha estat finançada amb una subvenció del
Swedish Arts Council, agraïm la seva col·laboració.

Välkommen till Amerika
Copyright © Linda Boström Knausgård, 2016
Published by agreement with Copenhagen Literary Agency ApS, Copenhagen.

© de la traducció: Carolina Moreno Tena
© de l'edició: Editorial Les Hores S.L.

www.editorialleshores.com
hola@editorialleshores.com

Correcció: Gerard Malet, Manuel Gómez Poyato i David Sempere
Maquetació: Dan Monells
Disseny de col·lecció: Mireia Luna. Natural www.designisnatural.com
Disseny de la coberta: Octavi Gil Pujol
© de les fotos de la coberta: Dana Menussi

Impressió: Estugraf Impresores S.L. (Madrid)

Dipòsit legal: B 1742-2021
ISBN: 978-84-121686-9-3

Les Hores forma part de l'Associació d'Editorials Independents

Amb el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Tots els drets reservats.

Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquest llibre
mitjançant qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el
tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer
o préstec públics, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright.

BENVINGUTS A AMÈRICA

ARA JA FA MOLT de temps que vaig deixar de parlar. Tothom s'hi ha acostumat. La mare, el meu germà. El pare és mort, per tant, no sé què en diria. Potser que era hereditari. La genètica ha colpejat durament la meua família. Implacablement. Els descendents directes. Potser el silenci sempre ha estat a dins meu. Abans deia coses que no quadraven. Deia que feia sol quan plovia. Que les farinetes de civada eren verdes com una esplanada de gespa i que tenien gust de terra. Deia que l'escola era com entrar cada dia dins la gola d'un llop. Com estar aferrat a una barana fins al final del dia. ¿Què feia quan s'acabava l'escola? No jugava amb el meu germà perquè es tancava a la seva habitació amb la música. Tancava la porta amb claus. Feia pipí en una ampolla que tenia a dins. Precisament amb aquesta finalitat.

El silenci no fa que hi hagi cap diferència. No t'ho creguis. No et pensis que el sol surt cada matí perquè no pots estar-ne segur. No faig servir el quadern que la mare em va donar. Per si necessites comunicar-te, em va dir. El quadern va ser una mena de reconeixement. L'acceptació del meu silenci. Em deixava en pau. Segurament, em passaria. Potser em passaria.

Vaig passar la mà pel marc de la finestra, després vaig fer un dibuix en la pols acumulada a la mà. Vaig dibuixar-hi un avet i un follet. No se'm va acudir res més. Els pensaments em venen a poc a poc i s'expressen monosil·làbicament: pèl·lets, pa, bassa.

¿He dit que vivíem en un pis? No teníem cap contacte amb la natura, tret del parc on vaig veure el meu primer exhibicionista. Estava asseguda al capdamunt de l'estructura per fer escalada i l'home era a sota meu, mostrant-se de cos sencer. Es va treure del tot els pantalons. Tenia el membre rígid i lila. Em vaig fixar molt en el color.

Jo tenia amics, però ara ja no hi són. Des d'això de la parla han començat a anar a casa dels altres. Abans sempre hi havia nens, a la nostra. La mare era tremenda. A casa nostra estava permès llançar el disc d'hoquei contra les portes envidrades de doble fulla. Havíem construït una rampa falcada a dalt de tot de la llibreria per saltar amb el monopatí i el pis era tan gran que podies fer carreres amb els patins de rodes. El parquet es ratllava, però els nens havien de poder jugar. Ara hi ha silenci. Així, doncs, sí que hi ha diferència malgrat tot.

Vaig deixar de parlar quan el meu creixement va ocupar massa espai a dins meu. Estava segura que no podia fer les dues coses, parlar i créixer. Potser sí que jo havia sigut dels que fan anar els altres per on volen. Va ser bo deixar de fer-ho. Havia d'estar pendent de massa gent. Massa somnis a complir. Demana'm qualsevol desig, podia dir-los, però després era incapaç de satisfer-ne mai cap. De debò, no.

Podia haver parlat de la mare. Però callava. No volia el seu somriure ros. Els seus cabells ben pentinats. El seu

desig que jo fos una nena bufona. Per a ella, la bellesa era una cosa especial. Un atribut important que calia cultivar com les flors. Plantar la llavor, regar-la, mirar com creix. Jo hauria pogut ser igual que ella. Fosca, encisadora com si fos un dret. Però em mancava alguna cosa. Jo no era una força de la naturalesa. Se m'havia contagiats el dubte. El tenia per tot arreu. Estava situat a la medulla i des d'aquí s'estenia pertot. Notava com el dubte campanyava lliurement pel meu cos. Hi havia dies, nits, hi havia postes de sol que es banyaven en el dubte.

No escrivia res en el quadern però, tot i així, sempre sabia on era. El traslladava de dalt de tot de l'armari a sota el coixí i, en acabat, el tornava a l'armari. Alguna vegada el vaig posar darrere la tassa del vàter per si es donava el cas que hagués d'escriure just allà.

El pare és mort. ¿Ja ho he dit? És culpa meua. Li demanava a Déu, tan fort com podia, que es morís. I així ho va fer. Un matí va aparèixer rígid al llit. Quin poder tenien les meves paraules. ¿Potser no era veritat tot allò del creixement? Potser el que passava era que havia deixat de parlar perquè el meu desig s'havia acomplert. Creiem que volem que el que desitgem es faci realitat, però no ho volem. Mai no volem que els nostres desitjos s'acompleixin. Es capgiraria l'ordre que tenim establert. L'ordre tal com en realitat volem tenir-lo. Volem ser decebutos. Volem que ens fereixin i lluitar per la nostra supervivència. Volem que ens regalin l'obsequi equivocats pel nostre aniversari. Podem creure'ns que volem que tot sigui tal com ho hem ideat, però no ho volem.

Els dies i les nits s'assemblen entre si. El silenci suavitzava els contorns de manera que tot es vesteix amb una

mena de boirina. Ho podem anomenar entrellum. Ho podem anomenar de qualsevol manera.

Abans acompanyava sovint la mare al teatre. Ara ja no ho faig. La sento quan se'n va i la sento quan torna. L'última vegada que la vaig veure actuant feia d'estàtua de la llibertat caiguda que donava la benvinguda a Amèrica als immigrants. Anava calba i duia un fragment de mirall clavat al front. Havia perdut la torxa. M'havia apassionat. La seva aparença. El seu ésser, que brillava i brillava dalt de l'escenari. Benvinguts a Amèrica. Benvinguts a Amèrica.

Em va passar que vaig voler escriure aquestes paraules en el quadern, però em vaig frenar. Havia de ser estricta. No seguir els impulsos que circulen a tort i a dret pel cervell, com per dins de petits túnels envoltats de llum. Podia veure'm els pensaments. Eren per tot arreu. Baixaven pel cos, feien una volta i una altra a l'entorn del cor, jugaven amb el múscul del cor, pressionaven. No podia fer-ne res, dels pensaments.

Havia cantat amb la coral de l'escola. La mestra de música es deia Hildegard. Era austríaca. Tant de bo sabés cantar com tu, va escriure en un llibre que em van regalar com a premi a final de curs. Realment, cantava fatal. Amb estridència i massa alt. Això sí, sabia entonar totes les veus. Jo havia cantat sola a l'església. *The sun is shining, the grass is green, the orange and palm trees sway, there's never been such a day in Beverly Hills, L.A. But it's December the twenty-fourth, and I am longing to be up north.* Estava tan nerviosa que tota jo tremolava, però va anar bé. I la mare em va dir que tots ens hi posem, de nerviosos.

El pare em va parlar en un somni. ¿Que els passa res a les teves cordes vocals?, em deia. No, papa, contestava jo. Però les paraules són tan difícils. Tan difícils d'anar escampant pel teu voltant.

¿Què més m'havia dit? Filleta meva. Mai no hem tingut cap problema amb tu. No, papa, contestava jo. Mai no hi ha hagut cap problema amb mi.

Havia de tranquil·litzar-lo. Encara que fos mort. En això no hi ha cap diferència entre vius i morts.

Vaig intentar mantenir-lo allunyat. Ignorava les seves preguntes, però ell era pertot, exactament igual que quan era viu. Per la pàtria, deia, i s'omplia la copa. Per la vella, que ja no té dents.

Havia sigut molt senzill. La mare diu que va ser una negativa. Que jo volia deixar que la vida girés al meu voltant sense posar-me al centre i mullar-me com tot-hom. Jo li agradava menys ara, i no era tan estrany. A mi ella també m'agradava menys ara. Érem una a cada costat d'una rasa mesurant les distàncies, ¿o mesuràvem la força de l'altra amb la mirada? ¿Qui de les dues era la forta?, ens preguntàvem recíprocament. ¿Qui era la forta i qui era la dèbil? ¿Qui de les dues s'arrauliria a prop de l'altra a la nit i, plorant, se li abraçaria?

Tanmateix, la mare no havia volgut donar-hi gaire importància. Així ho havia expressat a la senyoreta, que, transcorreguda una setmana, se li havia posat a plorar. És un capritx, li havia dit. N'està carregada. No en facis un gran què. Deixa-la i ja està. Creixerà i li passarà. Ella està bé, no li passa res.

La parla es va endur la llum i ja no dansava per les parets del pis on vivíem. Som una família lluminosa,

solia dir la mare, encara que el pare, quan era viu, estigués al llit amb la mirada fixa a la paret. ¿On és la llum?, li preguntava jo amb els ulls. ¿A quina llum et refereixes? Potser sempre ens havíem mesurat les forces mútuament amb la mirada. ¿Potser la pregunta de qui és la forta i qui és la dèbil havia estat sempre allà, des del principi?

Jo tenia por del meu germà. Sempre n'havia tingut. Ell sempre era allà, amb les seves mans i la seva ira. L'àvia em va regalar un paquet de panses a casa seva, al nord. Ell em va arrencar el paquet de les mans i a mi se'm va ofuscar la ment, tant que vaig agafar un ganivet. Però, ¿què pretenia fer amb aquell ganivet? Ell es va riure de mi mentre se les menjava.

Al lavabo hi tenia un magatzem amb llibres, entrepans, fruita. Tot amagat al fons del prestatge de dalt de tot, darrere el paper de vàter, que sempre compràvem en bales. Quan la mare tancava la porta del pis rere seu, el meu germà es girava cap a mi i jo corria al lavabo. M'hi passava hores. Llegia, o intentava treure l'entrellat de les lletres, però sovint la por feia que no pogués fer altra cosa que patinar entre les paraules i mai no recordava què havia llegit. Naturalment, ell es cansava de fer guàrdia a fora; l'acord tàcit que teníem deia que quan ell posava fi a l'espera jo podia sortir. Aleshores ja podíem jugar: a pirates o a cecs. Em deixava jugar amb ell a canvi que pogués estirar-me les ungles. Aclucava els ulls i allargava les mans. A les seves mans semblaven finestres petites.

¿L'amor fraternal és així? Ell era geniüt i jo, tendra. Així és com ens havíem repartit les cartes. Per molt altes

que tinguis les cartes, sempre pots dir «passo», deia el pare. Si ets bo, funciona.

Jo era bona. Sabia arrossegar i llançar totes les cartes altes quan els altres s'havien precipitat. Jugàvem a cartes, els discs d'hoquei xiulaven. El teatre era allà com un gran cel. ¿Era això el que trobava més a faltar?

Potser no puc evitar la mare, evitar-la com jo voldria. És massa gran, massa alegre, massa poderosa. Però ho intento. La veig amb els anells de diamants plens de massa de pa de pessic, veig la seva força, com n'era, d'agradable, de repenjar-m'hi quan era petita. ¿Soc gran, ara?

Acabo de fer onze anys. Es podria dir que la cançó d'aniversari, els regals que em van tirar com si fos un gos va ser, tot plegat, una burla.

¿Volia viure?, em va preguntar la mare quan ja ens havíem cruspit el pastís. ¿Volia viure? Els seus ulls esti-regassaven els meus.

Sucumbeixo, em va venir al cap. Això em deien els pensaments. M'ho repetien una i altra vegada. Sucumbeixo. Sucumbeixo a tot el que té vida, m'insistien els pensaments.

El son de les nits. Com si caminés amb xanques per sobre el mar. Molt per sobre de la superfície de l'aigua i veia com la terra s'arrodonia.

Hauria pogut ser pitjor.

A l'habitació hi ha silenci. Les parets estan nues ara que n'he arrencat els pòsters. M'assec a l'ampit de la finestra i miro l'únic arbre del pati. És un castanyer. La música m'arriba a través de la paret. L'habitació del meu germà

és a tocar de la meva. Visc en una cambreta de minyona, però és una estança prou gran, tot en aquest pis és gran. Abans, les minyones tenien molt espai aquí. Hi ha una entrada pel pati, una escala desconeguda amb esglaons de ferro estrets i vertiginosos, i amb un accés des de la cuina. Aquesta porta sempre està oberta. A la mare no li agrada tancar-se per dins. De seguida se sent empresonada. De vegades em fa por parlar en somnis, que algú em senti i que després se'm giri en contra. Veig el rostre triomfant de la mare. No estaria bé.

L'habitació està a les fosques. No encenc cap llum. Som una família lluminosa. Una llum. Hi ha moltes coses que no poden ser pensades.

Les passes del meu germà. Com es mou allà dins. Amb pesantor i mansuetud al mateix temps. La seva veu al meu interior quan em demana alguna cosa. Retirar el seu plat de la taula. Anar-li a buscar un got d'aigua. Soc la seva minyona. O l'esclava. Faig el que em diu perquè tinc por que m'agafi per la nuca. Em repulsa pensar que tinc por del meu germà. Tanmateix, ho penso sovint.

Abans, el parc era una alternativa. Abans, jugava amb la meva amiga a l'arbre. Ens hi passàvem hores parlant sobre el món tal com nosaltres el vèiem. Ens hi enfilàvem juntes, amunt, més amunt, i en arribar fins a dalt de tot de la capçada ens assèiem cadascuna a la seva enforcadura, balancejant les cames. Ara juga amb una altra nena. No sé si són a l'arbre, però han creuat corrent el pati de l'escola juntes tal com fèiem nosaltres. De cop, una de les dues es desboca i arrossega l'altra rere seu. La por s'abat entre un pas i l'altre i esperona la carrera. És la riulla que s'assemblava al plor.